

NEDERLANDSE EDITIE

NISHA J. TULI

HOOFDSTUK ÉÉN

GABRIEL

APHELION: HET ZONNEPALEIS

Er klopt pijn achter mijn linkeroog, wat me herinnert aan de keer dat een woeste minnaar mijn kloten verdraaide nadat hij me tussen de dijen van zijn zus had aangetroffen. Ik zei tegen hem dat hij er zo jaloers niet aantrekkelijk uitzag, wat het – niet verrassend – alleen maar erger maakte.

Een nieuwe pijnsteek doorboort mijn slaap als ik rammel met de gouden sleutels aan de ring in mijn hand. Ik verafschuw het geluid. Ze zijn te glimmend en glanzend in het zwakke licht van deze gang. Maken een farce van wat in deze verlaten hoek van het paleis leeft, die zorgvuldig afgeschermd wordt door nepgordijnen van schaduw.

Mijn voetstappen klinken hard in de stilte, als bijlen die

in mijn trommelvliezen hakken, de ene nog onheilspellender dan de andere.

Ik verafschuw deze taak, maar kijk er tegelijk naar uit.

Als ik bij de deur aankom, blijf ik even staan en ik haal diep adem om tot rust te komen voordat ik de sleutel in het slot steek en omdraai. De deur zwaait open op zorgvuldig geoliede scharnieren, zo stil als stof dat door een zonnestraal dwarrelt. Hoewel we ver van de nieuwsgierige, scherpe oren van Hoge Fae zijn, is er heel goed nagedacht over elk detail van deze weggestopte geheimen.

Dankzij zijn illusiekrachten zorgt Atlas ervoor dat deze hoek weinig opvalt bij voorbijgangers. Hun ogen glijden over de boog van de vaag verlichte gang. Ze zweren dat ze iets hebben gezien, maar even later is het weg en ze hebben echt wel betere dingen te doen.

En hij houdt dit al bijna honderd jaar in stand.

Aan de andere kant van de deur wentelt een stenen trap hoog de duisternis in. Mijn verbeterde stappen krassen als spijkers over staal, draaien rond in de krappe bocht, verstikken me terwijl ik omhoogga. Op de bovenste overloop bevindt zich nog een deur. Deze is zwaarder en steviger, versterkt met ijzeren beugels, grendels en voor de zekerheid nog een barrière van beschermende magie. Zelfs een volwassen Keizerlijke Fae op de top van zijn kracht zou moeite hebben om erdoorheen te breken.

Ik kies nog een sleutel van de ring en draai die in het slot, waarna ik nog een geoliede deur geruisloos open. De torenkamer is riant voor zijn enige afgedankte bewoner. In tegenstelling tot de rest van het Zonnepaleis vind je hier niet de gebruikelijke vergulde versieringen. Geen luister-

rijke inrichting of glanzend gepoetste oppervlakken. Hier zijn stenen vloeren en muren, alles grijs en vaal, als een herinnering die je probeert te vergeten.

Rondom zitten ramen in de muren die een adembenevend uitzicht bieden op alle kanten van Aphelion. Het tergende blauw van de oceaan. De glinsterende koepels van de gebouwen in de stad. De schaduw van de Umbra in het zuiden.

Ik kan maar niet beslissen of de koning voor dit panorama heeft gezorgd bij wijze van gunst of als verdere straf voor een zonde die behalve in zijn eigen hoofd nooit is begaan. Ik vermoed dat het dat laatste is. In deze ruimte vastzitten, gedwongen getuige te zijn van de onbereikbare buitenwereld, is een bijzonder soort gevangenis.

Het wankele morele kompas van Atlas heeft hem al zoveel jaar geleden in de steek gelaten dat ik ben vergeten of hij er ooit een heeft gehad.

Ik neem even de tijd om mezelf te vermannen voordat mijn blik naar de figuur op het bed dwaalt. Tyr ligt op zijn zij, zijn knieën opgetrokken, zijn magere handen om de dekens geklemd, zijn ogen starend en wezenloos. Ooit waren ze zo helder en blauw als de zee, maar decennia van opsluiting hebben ze gedimd tot gekwelde holtes vol zwiigende, grijze schaduwen. Hetzelfde geldt voor zijn ooit glanzende blonde haar: flets geworden door tijd, treurnis en jaren zonder de warmte van de zon op zijn gezicht.

Ik loop naar hem toe en ga op mijn hurken zitten, zodat ik op ooghoogte kom met de Fae die ooit een koning was. Die eigenlijk nog steeds een koning is, maar er zijn nog maar elf mensen over op de wereld die dat weten – en tien

daarvan zijn door magie tot zwijgen gedwongen.

‘Hoe gaat het vandaag met je?’ vraag ik, hoewel ik geen antwoord verwacht.

Tyrs ogen schieten omhoog, registreren mij en schieten weer weg. Hij luistert als ik praat, hoewel hij zelden reageert. Soms doet hij dat wel, en dat zijn de goede dagen, als je het zo kunt noemen. Maar die komen steeds minder vaak voor. Het is nu weken geleden dat hij voor het laatst een woord zei.

‘Er worden plannen gemaakt voor de verenigingsceremonie,’ zeg ik. Ik duw mezelf overeind en loop door de kamer, waarna ik de tas van mijn schouder haal en de inhoud uitpak op het dressoir dat tegen de verste muur staat.

Atlas kan niet vertrouwen op de paleisbedienden, dus zorgen voor Tyr is een taak voor mij en de andere negen hoeders. Maar mijn broeders worden ongemakkelijk van Tyr, dus het komt voor het merendeel op mij neer. Het is een van de weinige taken die ik doe zonder wrok, omdat ik er niet op vertrouw dat iemand anders het goed zal doen.

Mijn vracht bestaat uit de gebruikelijke voorraad: een paar broden, stukken kaas, fruit en groente, wijn en bier en water. Hoewel hij wacht tot ik weg ben, zal hij het allemaal opeten. Die wetenschap biedt wat troost. Hij hongert zichzelf in elk geval niet uit, en ik ben blij met elk succesje.

‘De gastenlijst van de koningin zou waarschijnlijk om de hele stad gewikkeld kunnen worden,’ ga ik verder, om maar wat te kletsen. ‘Twee keer.’ Niemand heeft me er ooit van beschuldigd breedspakig te zijn, maar ik haat de stilte die in de hoeken van deze kamer hangt wanneer Tyr geen zin heeft in een gesprek. Het gevolg is dat ik maar als een

idiot blijf babbelen. 'Ze schreeuwt moord en brand over het zoveelste uitstel.'

Al ratelend denk ik na over alles wat er de afgelopen paar maanden is gebeurd. De vele dingen die ik niet begrijp van Atlas' plan om zich te verenigen. Hij is niet de Primus of een officieel gekroonde koning, dus ik weet niet zo goed wat hij hoopt te bereiken. Tegelijkertijd snap ik ook niet waar hij op wacht. Hij organiseerde de Selectie om een partner te vinden, daar ga ik tenminste van uit, en de Spiegel heeft Apricia gekozen. Dus dit zou allang achter de rug moeten zijn.

Maar Atlas blijft maar uitstellen, en haar schelle gekrijs is waarschijnlijk te horen tot in het Aurora. De hele toestand werkt echt op mijn zenuwen. Ik begrijp dat het iets te maken heeft met Lor, maar na maanden van graven en vragen ben ik niet dichterbij een antwoord gekomen.

Ik heb duidelijk iets belangrijks gemist over de vrouw die mijn leven tijdens de Selectie tot een hel maakte, hoewel ik moet toegeven dat ik haar uiteindelijk begon te mogen. Als een soort irritant huisdier dat je gewoon niet weg kunt doen, ondanks het feit dat het je schoenen maar kapot blijft knagen.

Ik voel dat Tyr luistert naar mijn geklets over het koninkrijk en het laatste nieuws. Berichten uit de Umbra gaan over de toenemende onrust die daar broeit. De Lage Fae eisen het recht om huizen te kopen in de vierentwintig districten, maar hun biedingen op huizen in de betere wijken worden op bevel van Atlas voortdurend geweigerd door de stadsraad. Ondanks alles wat hun tegenzit, hebben velen genoeg rijkdom vergaard om zich een huis in de dis-

tricten te kunnen veroorloven, maar hun wensen vinden geen gehoor bij Atlas.

Ik heb nooit begrepen waarom ze liever hier blijven dan naar de Wouden of Alluvion te gaan, waar ze vrij en als gelijken kunnen leven. Maar ik weet maar al te goed dat het niet zo makkelijk is als het klinkt om de plek die je je thuis noemt te verlaten. Bovendien is het niet echt eerlijk dat zij degenen zijn die weg zouden moeten.

Daarnaast bieden de rondtrekkende bendes ronselaars van de Aurorakoning genoeg gevaar om ze binnen onze muren te houden. Ze hebben weliswaar weinig rechten in Aphelion, maar het is waarschijnlijk een ietsje beter lot dan dwangarbeid in Rions mijnen.

‘Honger?’ vraag ik Tyr terwijl ik een bord met eten voor hem klaarmaak. Ik snijd wat stukken af van de kaas, die hij, zo weet ik, lekker vindt, en voeg een paar toastjes toe, en een soesje – zijn favoriete lekkernij. Ook schenk ik een flink glas voor hem in van de vintage whisky die ik heb gekocht. Die kostte bijna net zoveel als een maand huur voor een flat in een van de mindere districten, maar waarom zou hij zich niet te buiten mogen gaan waar hij maar kan?

Ik zet het eten op de tafel naast zijn bed, werp een snelle blik op hem en vraag me af of het een goede dag is of een slechte. Hij heeft nauwelijks gereageerd op mijn aanwezigheid en dat geeft me waarschijnlijk het antwoord.

Mijn blik glijdt over de arcturieten boeien om zijn nek en polsen. Het gloeiende blauwe gesteente dat wordt ontgonnen in de Beltzabergen ver in het noorden, heeft hem belet zijn magie te gebruiken sinds de dag waarop Atlas hem tot deze kamer veroordeelde.

Atlas gebruikte de hoedersbelofte tegen mijn broeders en mij, nadat hij Tyr had overgehaald om de heerschappij over Aphelion aan hem over te dragen. Tegen onze wil werden we gedwongen om Tyr in hechtenis te nemen, hem in de boeien te slaan en op te sluiten – voor altijd of... tot er iets drastisch verandert.

De herinnering kwelt me in mijn dromen en wanneer ik wakker ben, maar ik had geen keuze. Ik heb nog steeds geen keuze. Tegen het bevel van de koning ingaan betekent onvoorstelbare pijn en uiteindelijk de dood. Ik heb het meermaals overwogen. Om er door ongehoorzaam te zijn gewoon een eind aan te maken. Maar dan zou Tyr mij niet hebben en ik kan er niet op rekenen dat de anderen hem net zo goed zullen beschermen als ik. Op deze manier kan ik tenminste iets doen, hoe erg ik mezelf ook haat tijdens elke seconde.

Tyrs blik volgt mijn bewegingen als ik op de stoel in de hoek ga zitten, het boek op de tafel ernaast pak en naar de aangegeven pagina blader waar we twee dagen geleden zijn gebleven. Ik heb Tyr gedurende de jaren honderden boeken voorgelezen. Hij weigert ze zelf te lezen, wacht tot ik er ben. Dat is nog iets kleins wat ik kan bieden. Misschien maakt het dit ellendige leven iets minder ellendig.

Tijdens het lezen hou ik hem vanuit mijn ooghoeken in de gaten, zie hoe zijn ogen bewegen alsof ze de woorden op de pagina volgen. Ik denk dat hij naar elke lettergreep luistert, maar elke keer dat hij iets zegt, ben ik bang dat het de allerlaatste keer zal zijn dat ik zijn stem hoor.

Soms ligt hij zo stil dat het lijkt alsof hij er al niet meer is. De laatste tijd maak ik me zorgen over zijn conditie, die

sneller dan ooit achteruitgaat. Ik heb lang geleden bevestigd gekregen dat langdurige blootstelling aan arcturiet de mentale gezondheid van Hoge Fae langzaam afbrokkelt. Ik weet niet wat Atlas van plan is. Hij kan Tyr niet vermoorden: de Spiegel zou de magie overhevelen naar de ware Primus en hij zou alles verliezen wat hij al eeuwen probeert te bereiken.

Na een uur doe ik het boek dicht en ik sta op, want ik weet dat ik nog duizend andere taken heb waar ik aandacht aan moet besteden.

Tyr heeft zijn eten niet aangeraakt, zoals gewoonlijk. Ik heb nooit begrepen waarom hij weigert te eten in mijn aanwezigheid, maar ik dring niet aan. Een man die wordt gedwongen tot dit armoedige bestaan, heeft recht op zijn zonderlinge gedrag. Hij eet tenminste. Dat moet voor nu maar genoeg zijn.

Ik sta naast hem en zou willen dat ik meer kon doen. Ik veeg een lok van zijn haar naar achteren. Het voelt droog en breekbaar aan. Hij zal binnenkort geknipt moeten worden, en zijn groeiende baard zal geschoren moeten worden. Ik zal volgende keer een schaar en een scheermes meenemen. Die kan ik om duidelijke redenen niet hier achterlaten. Het valt me op dat zijn tuniek er ook wat sjofel uitziet. Het is misschien ook tijd voor nieuwe kleren.

‘Ik kom morgen terug,’ zeg ik, terwijl ik probeer niet zo melodramatisch te klinken als ik me voel. ‘Eet je eten op.’

Tyr knippert, en ik denk graag dat het een teken van herkenning is. Dat hoop ik. Ik mis hem en alles wat we bijna waren.

Ik check de kamer nog een keer, sta stil als de vloer

begint te vibreren. Weer een aardbeving. Deze trillingen zijn een paar weken geleden begonnen, maar het blijft een mysterie waar ze door worden veroorzaakt.

Het zal wel. Niet mijn zorg. Ik heb op het moment genoeg andere dingen om me zorgen over te maken.

Zodra het rommelen afneemt, doe ik de deur zachtjes achter me dicht. Ik ga de trap af en begeef me meteen naar Atlas' vertrekken, loop straal langs zijn wachtposten voor de deur. Nadat ik heb aangeklopt bij de studeerkamer van de koning, roep ik: 'Atlas?'

'Binnen,' klinkt de stem aan de andere kant.

Ik tref hem aan bij het raam, waar hij met een kop thee in zijn hand over de stad staat te staren.

'Ik ben net bij hem geweest,' zeg ik met zachte stem. De studeerkamer is beveiligd tegen afluisteren, maar ik kan de drang tot zwijgen over de geheimen die ik ken niet negeren. Het voelt verkeerd om er met een normaal stemvolume over te praten. Alsof ik waanzin normaal maak die nooit normaal zou mogen zijn.

'Hm,' reageert Atlas, nog steeds geconcentreerd op het uitzicht buiten.

Gelukkig ziet hij mijn kaak niet straktrekken bij zijn onverschilligheid. De manier waarop hij zich gedraagt alsof hij geen ruk geeft om de broer van wie hij alles heeft gestolen, maakt me zo woest dat ik rode vlekken voor mijn ogen krijg.

Uiteindelijk maakt Atlas zich los van het raam en gaat op de glanzende leren bank zitten die midden in de kamer staat. Hij neemt een grote slok thee en leunt achterover, werpt me een blik toe die lijkt te vragen: is er nog iets

waarmee je me lastig moet vallen?

‘Het gaat slechter met hem,’ dring ik aan. ‘De boeien –’
‘Gaan nergens heen,’ zegt Atlas, wat een kil dreigement is dat hij deze conversatie niet nog eens wil voeren.

‘Maar ze doden hem.’

Eindelijk trekt Atlas een wenkbrauw op en werpt me een kille blik toe. ‘Wat wil je dan dat ik doe? Ze afdoen zodat hij mij kan doden?’

Hij kijkt naar me met zijn doordringende zeegroene blik, daagt me uit om mijn ogen neer te slaan. We kennen elkaar al heel lang. Atlas zou ons misschien vrienden noemen, maar ik vind het moeilijk om onze relatie zo te zien. Wanneer de ander alle macht heeft en jij slechts een bediende bent die hij kan commanderen, is het ingewikkelder dan vriendschap.

Ik weersta de neiging om hem de waarheid te zeggen, al brandt die op het puntje van mijn tong. Inderdaad, ik zou graag zien dat Tyr vrijkomt en Atlas krijgt wat hij verdient.

‘Nee,’ zeg ik afgemeten. ‘Maar dit doodt hém.’ Ik benadruk het laatste woord, hoop dat het op zijn minst Atlas’ aandacht zal wekken. In de ogen van de Spiegel leidt dood door verwaarlozing tot hetzelfde resultaat als zijn keel doorsnijden met een dolk. ‘Als je niets doet...’ Ik laat mijn stem wegsterven, zodat het dreigement tussen ons in bungelt.

‘Alles komt goed zodra ik verenigd ben,’ zegt Atlas met een vaag handgebaar.

Ik zou hem willen vragen om uit te leggen hoe dat zit, maar in plaats daarvan zeg ik: ‘Daarover gesproken, ik heb gehoord dat je de datum van de ceremonie weer hebt ver-

schoven. Als een vereniging dit zal oplossen, waarom blijf je die dan uitstellen?' Maar ik weet dat hij geen antwoord zal geven. Wat speelt Atlas voor spelletje? Hij weigert zich te verenigen met Apricia terwijl hij er tegelijkertijd de lof-trompet over steekt. Het slaat allemaal nergens op.

'Ik heb mijn redenen,' zegt Atlas, zo vaag als altijd. 'Heb je al enige aanwijzingen over waar Lor is?'

'Dit heeft allemaal iets met haar te maken,' zeg ik weer. Het is allerminst de eerste keer dat we dit gesprek voeren, en het zal zeker niet de laatste keer zijn. 'Vertel me wat er aan de hand is. Waarom is zij belangrijk?'

Atlas rolt met zijn schouders, waarna hij een grote slok thee neemt. 'Hoe minder je weet, hoe beter, Gabriel. Ik doe dit om je te beschermen. Ik heb altijd alleen maar jouw welzijn voor ogen.'

Ik negeer de enorme absurditeit van die laatste opmerkingen en dring verder aan.

'Maar als ik het weet, kan ik je beter helpen. Dan zou ik niet in het wilde weg zoeken.' Dat is de waarheid, maar slechts gedeeltelijk waarom ik het wil weten. Wat ik echt wil begrijpen, is aan wiens kant ik zou moeten staan.

Atlas blaast een diepe zucht uit, alsof ik degene ben die hier fout zit.

'Weten waarom ik haar nodig heb, zal je niet helpen om haar te vinden. Heb je enige aanwijzingen over waar ze verdomme uithangt?'

Ik schud mijn hoofd. Ik heb gedachten en ideeën over waar ze zou kunnen zijn, maar iets weerhoudt me om die informatie met Atlas te delen. Ergens diep vanbinnen voel ik dat dit de juiste keuze is.

Nadir kwam naar het Zonnekoninginbal met een vraag over een vermist meisje. Bang dat Atlas iets roekeloos deed met Lor, onthulde ik haar aan Nadir, dat probeerde ik tenminste. Heeft hij het brandmerk op haar schouder gezien voordat Atlas hem het paleis uit gooide? Was Nadir degene die haar heeft weggehaald? Waarom zou hij ook maar iets om haar geven? Waarom geef ik iets om haar?

Ondanks alles is het mijn plicht om Atlas te beschermen. Niet voor zijn welzijn, maar voor dat van Tyr.

Er waren geen sporen achtergelaten op de avond dat ze verdween en ik begin me af te vragen of ze in rook is opgegaan. Het zou me niet verbazen als ze zichzelf op een of andere manier heeft bevrijd. Zo'n beetje vanaf het begin was ik ervan overtuigd dat ze iets verborg. En ze bewees inventief te zijn door het einde van de Selectie te halen, ook al kreeg ze hulp.

'Je moet haar vinden,' zegt Atlas. 'De toekomst van dit koninkrijk hangt ervan af.'

'Waarom?' probeer ik nog een keer. 'Waarom? Ze was een gevangene in het Aurora. Waarom is ze belangrijk?'

'Kom op, Gabriel. Je weet inmiddels dat ze meer is dan dat.'

Ik klem mijn kiezen op elkaar bij zijn neerbuigende toon. Ik sta op het punt om mijn zelfbeheersing te verliezen en hem tot bloedens toe te slaan. Maar dat zou zinloos zijn. Ik zou weer in de kerkers belanden, of erger. Ik ril bij de gedachte aan Tyrs lot, opgesloten in een toren, nooit in staat om vrij rond te lopen. Het idee alleen al brengt te veel herinneringen boven die ik liever vergeet.

Gelukkig word ik gered van mijn moordneigingen door-

dat de deur van de studeerkamer openslaat. ‘Atlas!’ spuugt Apricia als ze de kamer binnenstormt. Haar lange donkere haar is doorvlochten met gouden strengen en ze draagt een overdreven gouden jurk die compleet belachelijk is op dit tijdstip. ‘Er is me zojuist verteld dat je de verenigingsceremonie weer hebt uitgesteld!’

Haar stem is hoog en hard, schel genoeg om kristal uitte laten spatten. Hij past goed bij haar gezicht, dat rood is aangelopen. Haar ogen glimmen alsof ze op het punt staat weg te zinken in een waterval van woedende tranen. Waarom moest zij de Selectie nou winnen? Letterlijk iedere andere kandidaat zou beter zijn geweest.

‘Liefste,’ zegt Atlas vol valse genegenheid. ‘Het kon niet anders.’

‘Noem me geen “liefste”,’ zegt Apricia met opgeheven vinger. ‘Mijn vader is razend!’

‘Hm,’ reageert hij terwijl hij zijn theekop kletterend op tafel zet.

‘Geef antwoord!’ schreeuwt ze bijna. ‘Waarom heb je hem weer verschoven?’

Atlas staat op en loopt naar Apricia. Op zijn gezicht ligt zijn charmantste glimlach, die ik zo goed ken. Ik voel bijna hoe Apricia’s slipje doordrenkt raakt als ze naar hem kijkt. Ik snap er niks van dat ze zich nog steeds tot hem aange-trokken kan voelen.

Atlas neemt haar gezicht in zijn handen.

‘Mijn koningin. Ik wil dat deze vereniging heel bijzonder wordt. Heel belangrijk. De gedenkwaardigste die ooit heeft plaatsgevonden in Ouranos. Ik wil dat ze er liederen over schrijven. Het vastleggen in de geschiedenisboeken. Ik wil

dat het verhaal van onze liefde en onze verbintenis iets wordt wat Hoge Fae hun kleinkinderen eeuwen na vandaag nog steeds vertellen.'

Apricia kijkt naar hem op met zoveel liefdevolle hoop in haar ogen dat ik bijna medelijden met haar krijg. Bijna.

'Echt?' fluistert ze, duidelijk op het punt te gaan snotteren en haar geplamuurde eyeliner te verpesten.

'Je weet dat het waar is. Ik wil dat iedereen begrijpt hoe zinderend mijn liefde voor jou is, mijn koningin. Hoeveel dit betekent voor mij en voor Aphelion. Je zult de grootste koningin zijn die ze ooit hebben gekend. En het kost tijd, mijn lief, om dat precies goed te krijgen.' Met een duim veegt Atlas een traan weg die over haar wang ontsnapt.

Ik bijt bijna mijn tong eraf om te voorkomen dat ik een spottend geluid maak.

'Ik hoop dat je het kunt begrijpen en me nog wat tijd geeft om alle details te regelen. Ik wil niets aan het lot overlaten. Hm?'

Met een smekende gezichtsuitdrukking laat hij zijn hoofd iets opzij vallen, en ik kijk gefascineerd toe, altijd verbaasd over hoe Atlas iedereen zover kan krijgen om wat dan ook voor hem te doen, vaak ten nadele van henzelf.

Inclusief zijn eigen broer.

Inclusief ik.

Toen Lor na de vierde uitdaging tegen hem tekeering in de troonzaal, was dat zo bevredigend om te zien. Ik wilde opstaan en juichen. Eindelijk iemand die door zijn charme heen keek, ook al had ze er even over gedaan om zover te komen. Daardoor ben ik nog argwanender over wie of wat ze is.

‘Oké,’ zegt Apricia uiteindelijk snuffend. ‘Ik begrijp het. Het is alleen dat ik me zo graag met je wil verenigen.’

‘Dat weet ik, liefste,’ is zijn poeslieve reactie. ‘Dat wil ik ook. Het is mijn grootste verlangen, maar ik weiger verder te gaan totdat alles net zo perfect is als jij. Begrepen?’

Ze knikt langzaam, en hij laat haar gezicht los waarna hij een zachte kus op haar wang plant. ‘Ga terug naar je vertrekken, dan kom ik straks bij je langs. Ik heb een paar van die luxe taartjes van Auren voor je besteld.’

Apricia’s ogen lichten op. Het is een beetje zielig hoe makkelijk ze zich laat omkopen. ‘Oké,’ zegt ze enigszins gesust, terwijl ze een traan van haar wang veegt. ‘Zullen we samen eten?’

‘Natuurlijk,’ zegt Atlas. ‘Ik moet alleen nog even met Gabriel praten en een paar dingen afhandelen.’

‘En...’ Apricia’s ogen schieten naar mij, maar ze komt waarschijnlijk tot de conclusie dat ik het niet waard ben om zichzelf censuur op te leggen. ‘Breng je de nacht met me door?’

Atlas glimlacht nog een keer geduldig naar haar en geeft haar een tikje op haar neus. ‘Je weet dat ik dat wil, maar we hebben afgesproken om te wachten tot na de vereniging, toch? Begin er alsjeblieft niet nog een keer over.’

Ze knikt, haar tijdelijk opgetogen stemming zakt in alsof ze is geprikt door duizend kleine spelden. ‘Natuurlijk. Ja. Het spijt me.’ Na nog een laatste lange blik op de koning draait ze zich om en vertrekt.

We kijken haar allebei na tot de deur dichtvalt.

Dan draait Atlas zich met een ruk om naar mij, een harde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Vind Lor, Gabriel. Nu. Het

kan me niet schelen wat je ervoor moet doen. Vind haar of ik sta niet in voor wat er gebeurt.' Vervolgens draait hij zich weer van me vandaan en loopt op de deur af, waar hij even blijft staan en naar mij omkijkt. 'En ik heb gehoord dat Erevan weer voor onrust zorgt in de Umbra. Regel dat ook.' Hij slaat de deur achter zich dicht, en ik sta hem daar in mijn eentje na te staren.

BookTok-sensatie voor liefhebbers van Sarah J. Maas en *De Hongerspelen*

Nu Lor de Hartkroon in haar bezit heeft, is ze meer dan ooit een prooi voor de machtige Fae van Ouranos. Om niet in verkeerde handen te vallen, moet Lor alles in de strijd gooien. Ondertussen probeert ze in Aphelion op te eisen wat haar toebehoort: haar magie en de erfenis van haar familie. Maar alles komt met een prijs.

Verliest Lor, nu ze zo dichtbij is, alles waar ze zo hard voor gevochten heeft? En zal haar hart bloeden voor die onweerstaanbare Auroraprins?

‘Nu al verslaafd aan de Artefacts of Ouranos-serie! Met dit verhaal laat Nisha J. Tuli *The Hunger Games* vervagen.’ – Bezeten Boeken

‘Al bij het lezen van de eerste pagina’s was ik *hooked*! Lor is geniaal en innemend.’ – Anna, The Bookblondie

‘Dit boek heeft alles! Een geweldig plot, een *enemy-to-lovers* romance en een strijd op leven en dood.’ – Tata.lifepages

